

Schrijvers duiken in hun boekenkast om een fragment uit de Nederlandstalige literatuur te selecteren dat een bijzondere waarde voor hen heeft. Deze week een fragment uit **Regen en gaslicht** van **Hubert Lampo**.

PASSAGE

Het gebeurde op een regendag, net als vandaag, zo'n eindeloos triestige regendag met tegendraadse windvlagen, laag drijvende wolken en vroeg invallende schemering. Je weet wel, zo'n dag, waarop 's avonds het gaslicht in godverlaten straten op de glimmende keien uit de gaslantarens druipt, terwijl je achter sommige vensters, een of twee hoog, nochtans een huiselijke warmte vermoedt, die je zelf nimmer zult kennen en je plots beseft dat je nooit helemaal gelukkig bent geweest, of ook geen kans meer hebt het ooit te worden.

De studiegenote sprak over Zweden. In een poging indruk op haar te maken (ik wilde met haar naar bed) vertelde ik over een reis naar Stockholm die ik als negentienjarige had ondernomen met als enige aanleiding een verhaal van Hubert Lampo.

'Daar stond een zin in', zei ik, 'die zo diep en diep treurig is, dat je er weer vrolijk van wordt.'

'En daarom ging je naar Stockholm?'

'Ja, nee, ook omdat die stad gewoon schitterend beschreven werd. Ik zal dat boek morgen wel voor je meenemen.'

Enmaal thuis, met Lampo open- geslagen op schoot, deed ik drie verbijsterende ontdekkingen.

Om te beginnen bleek mijn geheugen twee verschillende verhalen samengevoegd te hebben. In *Regen en gaslicht* stond die ene Heel Erg Treurige Zin, maar het verhaal speelde zich in Antwerpen af. Stockholm vond ik terug in *De geliefden van Falun*.

Ontdekking twee was dat beide

Enmaal thuis, met Lampo opengeslagen op schoot, deed ik drie verbijsterende ontdekkingen

verhalen tenenkrommend slecht waren. Edelkitsch van het ergste soort, vol esoterische plotwendingen en paranormaal gelul, aan elkaar gekit met gruwelijke clichés. En toch, en toch, ja tóch had dat *Falun*-verhaal in mijn negentienjarige ik iets aangewakkerd waardoor ik spontaan een busticket had gekocht en op een koele, waterige zomeravond, na een reis van 24 uur, in Stockholm arriveerde. Weken van grootse avonturen volgden.

Jaren later, bij herlezing van die verhalen, moest ik huilen van schaamte. Schaamte voor de lezer die ik ooit geweest was.

De laatste, enigszins troostende ontdekking was dat die ene Heel Erg Treurige Zin ondanks alles toch nog overeind stond. Een piepklein, ongeschonden paleisje in een door een

atoomoorlog verwoest landschap.

De volgende dag aan de universiteit las ik 'm voor aan de studiegenote. Ik kreeg haar er niet mee in bed. Wel waren er een paar clandestiene zoenpartijen in donkere kroegen en in verborgen straatjes op regenachtige avonden. Maar al gauw eindigde het. Zij had een vriend, ik een vriendin, en onze geheime liefde was blijkbaar niet avontuurlijk genoeg om ons samen naar Stockholm te doen vluchten.

Nu ik, nog eens jaren later, voor de derde maal door Lampo heen blader, ben ik milder. Niet voor die verhalen: die zijn nog altijd even erbarmelijk, op die ene Heel Erg Treurige Zin na. Maar milder voor mijn vroegere zelf: want hoezeer ik als lezer misschien ook gegroeid ben in de loop der tijd, ik ben ook iets van m'n onbevangingheid kwijtgeraakt. De onbevangingheid van een jong lezershart dat zich door literatuur op reis laat sturen, de wijde wereld in.

JAMAL OUARIACHI

Jamal Ouariachi

- *1978
- Nederlandse schrijver van romans, korte verhalen, brieven...
- Debuteerde in 2010 met de roman *De vernietiging van Prosper Morèl*
- Laatste roman: *Een honger* (2015)

Hubert Lampo

- 1920-2006
- Vlaamse schrijver van romans, verhalen, essays...
- Vertegenwoordiger van het zogenaamde magisch realisme
- Bekend werk: *Hélène Defraye* (1945), *De duivel en de maagd* (1955), *De komst van Joachim Stiller* (1959)

Jamal Ouariachi toert deze maand met *Saint Amour*, www.begeerte.be.